

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej w W.
o ustalenie nieistnienia, ewentualnie stwierdzenie nieważności, ewentualnie
uchylenie uchwał nr [...], [...]1, [...]2, [...]3,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 grudnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt V ACa 1562/17,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje adw. M. W. od Skarbu Państwa - Sądowi Apelacyjnego w Warszawie kwotę 405 (czterysta pięć) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie ustalił nieistnienie uchwał Wspólnoty Mieszkaniowej w W. nr [...]4, nr [...]5, nr [...]6, nr [...]7 (punkt I), oddalił powództwo o ustalenie nieistnienia uchwał nr

[...], [...]1, nr [...]2, nr [...]3 (punkt II), uchylił w oznaczonej części uchwałę nr [...]2 (punkt III), oddalił w pozostałym zakresie powództwo o stwierdzenie nieważności lub uchylenie uchwał (punkt IV) oraz orzekł o kosztach procesu (punkt V).

Wyrokiem z dnia 21 maja 2019 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda (punkt I) oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (punkt II).

W skardze kasacyjnej od powyższego rozstrzygnięcia powód wskazał, że zarzuca naruszenie przepisów postępowania oraz ocenę znajdującego się materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia, a dokładniej naruszenie przepisów postępowania w zakresie, który miał wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 w związku z art. 291 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegające na przejęciu przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń Sądu Okręgowego, bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały sprzeczność ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, iż zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały rozpoznane.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powód wskazał przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jego zdaniem, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, polegające na potrzebie wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, w sytuacji zgłoszenia w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych, oraz czy w związku z tym wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji nie skutkuje obowiązkiem przeprowadzenia przez sąd drugiej instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy

w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, nie publ.; z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, nie publ.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, nie publ. oraz z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, nie publ.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, nie publ.).

Wyrażone we wniosku wątpliwości skarżącego pozbawione są waloru nowości, i były przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, a uzasadnienie wniosku nie dostarcza argumentów przemawiających za potrzebą dodatkowej wypowiedzi w tym zakresie. Tym samym nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano, że z obowiązku wynikającego z art. 378 § 1 k.p.c. nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu orzeczenia każdego argumentu prawnego i twierdzenia faktycznego prezentowanego przez apelanta na rzecz powołanych w apelacji zarzutów. Za wystarczające uznaje się odniesienie do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2010 r., V CSK 296/09, M. Pr. Bank. 2012, nr 4, s. 19, z dnia 26 kwietnia 2012 r., III CSK 300/11, OSNC 2012 r., Nr 12, poz. 144, z dnia 4 września 2014 r., II CSK 478/13, OSNC - ZD 2015 r., z. D, poz. 64, z dnia 15 września 2016 r., I CSK 659/15, niepubl., z dnia 13 października 2017 r., I CSK 46/17, niepubl., z dnia 5 października 2018 r., I CSK 608/17, niepubl., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2018 r., II CSK 203/17, niepubl., z dnia 12 kwietnia 2019 r., I CSK 368/18, niepubl. i z dnia 11 grudnia 2019 r., V CSK 417/18, niepubl.). Analiza uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia pozwala stwierdzić, że Sąd Apelacyjny rozważył podniesione przez skarżącego zarzuty apelacyjne, uznał je jednak za bezzasadne. Zarzuty apelacyjne postawione w petitum apelacji miały brzmienie i formę przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Skarżący rozwinął je w uzasadnieniu apelacji dzieląc argumentację w nim powołaną na tę dotyczącą „nieistnienia uchwał” oraz „zarzuty merytoryczne do uchwał”. Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe, a w uzasadnieniu rozstrzygnięcia odniósł się do zarzutów i wspierającej je argumentacji, rozważając zarówno kwestie dotyczące wszystkich kwestionowanych uchwał, jak i zarzuty skierowane przez skarżącego do poszczególnych uchwał. Nieprzekonywujące czy też - w ocenie skarżącego - błędne stanowisko Sądu w tym zakresie nie uzasadnia wniosku o istnieniu przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. Warto też zauważyć, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, iż dotyczy to m.in. podniesionego przez skarżącego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 76, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, niepubl.,

z dnia 8 maja 2008 r., V CSK 579/07, niepubl., z dnia 16 listopada 2012 r., III CSK 73/12, niepubl., z dnia 14 lutego 2013 r., II CSK 292/12, niepubl., z dnia 29 kwietnia 2016 r., I CSK 306/15, niepubl., z dnia 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15, niepubl., z dnia 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17, niepubl., z dnia 1 grudnia 2017 r., I CSK 84/17, niepubl., z dnia 11 marca 2020 r., I CSK 688/18, niepubl. i z dnia 27 sierpnia 2020 r., I CSK 411/19, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 1 pkt 1 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 18).

(r.g.)

[ms]